

Epilogas

- Tu tokia rami, - tarė Deleinė, Kelei prisėdus prie tualetinio staliuko laikinai paruoštame nuotakos kambaryje.

Vizažistė paskutinį kartą brūkštelėjo skaistalų šepetėliu. Kelė palaukė, kol makiažas bus baigtas, tada atsimerkė ir nusišypsojo draugei.

- Nėra dėl ko nerimauti. Viskuo rūpinasi Santjagas.

Naudinga įsimylėti vaikina, visada troškusį tapti didvyriu, nes jis mielai sutiko pasirūpinti visomis smulkmenomis. Kai tik juodu su Kele išsirinko vestuvių planuotoją, Santjagas perėmė reikalus į savo rankas. Pats vienas derino organizacinius vestuvių reikalus, leisdamas Kelei susitelkti į mokslus universitete ir rūpintis Kira. Kelė kartu su Deleine ir Kira nusipirko vestuvinę ir pamergių sukneles, apsvaustė valgiaraštį ir išsirinko gėles savo puokštei, tačiau visu kitu pasirūpino Santjagas, šiek tiek

padedamas mamos ir Hanos.

Į nuotakos kambarį atkurnėjo Ema, jai ant kulnų lipo Kira.

– Visi jau renkasi, – paskelbė džiugiai išsišiepusi Ema. – Daugybė automobilių. Ir gulbės ežere plaukioja.

Ak, gulbės, paslapčia šyptelėjo Kelė. Santjagas netverė džiaugsmu dėl tų gulbių – kaip įmanydamas stengėsi, kad ji pasijustų laiminga.

Iš pradžių jie planavo ramias vestuvės tik šeimos ir artimiausių draugų ratelyje, bet jos peraugo į kur kas triukšmingesnį renginį. Santjagas nusamdė keletą vietinių vyndarių, pakvietė maitinimo paslaugas teikiančią įmonę. Abu susitarė dėl derliaus nuėmimo šventės temos ir, savaime suprantama, dėl gulbių. Vestuvių spalvos buvo tamsiai raudona, švelniai žalia ir rausva.

Į vestuves atskrido jaunėlis Santjago brolis Luisas. Paulo advokatas galiausiai susitarė dėl jo bausmės. Paulas pripažino kaltę ir dabar sėdėjo kalėjime, todėl vestuvėse nedalyvaus. Hana padavė skyrybų prašymą ir pamažu lipdė gyvenimą iš naujo.

Santjagas perrašė šeimos patikos fondo dokumentus. Dabar namas priklausė tik Hanai. Kelė įtarė, kad jos sužadėtinis atidėjo šiek tiek pinigų ir Paului – įteiks juos, kai brolis atliks bausmę. Ji vylėsi, jog Paulas įvertins brolio geranoriškumą, tačiau žinodama, koks yra jos būsimasis dieveris, mažumėlę tuo abejojo.

Visai netinkamos mintys šią dieną, sudraudė ji save, dirstelėjusi į būsimą svainę. Deleinė ir Malkolmas susižadėjo, vestuves iškels šv. Valentino dieną. Juodu jau persikraustė į naująjį namą ir triūsė jį dailindami. Kira juokavo turinti dvi šeimas, tačiau Kelė žinojo, jog mergaitė džiaugiasi: dvi suaugusiųjų poros troško leisti su ja kiek įmanoma daugiau laiko.

Iki vestuvių likus kelioms dienoms, Santjagas paskelbė parduodąs savo butą. Kai juodu grįš iš medaus mėnesio, Santjagas persikraustys į senąjį namą prie ežero. Malkolmo kambariai jau pertvarkyti į didįjį miegamąjį.

Kirpėja paskutinį kartą papurškė laku vestuvinę šukuoseną. Kelei teliko apsirengti.

Kira ir Ema vilkėjo švelniai žalios spalvos kelius siekiančias jaunesniųjų pamergių suknetes trumpomis rankovėmis ir nėriniais puošta viršutine dalimi. Deleinė ir Hana vilkėjo tokias pat, tik suaugusioms moterims tinkamas tamsiai raudonas suknelės.

Jos pačios suknelė, taip pat puošta nėriniais, turėjo maloniai nustebinti būsimą vyrą. Berankovė, apgludusi liemenį, su plačiu sijonu, kuris skleidėsi ir siūbavo sulig kiekvienu žingsniu. Klasikinė princesės suknelė. Kelė vylėsi, kad Santjagai patiks.

Deleinė padėjo užsisėgti apatinį sijoną, paskui jiedvi su Hana ištiesė suknelę ir laikė, kol Kelė ją apsivilko. Galiausiai abi pakaitomis susagstė trisdešimt šešias sagutes.

Kai Kelė jau buvo pasiruošusi, vedybų planuotoja visus sustatė į vietas. Senelis Albertas vilkėdamas juodu smokingu atrodė itin aukštas ir dailus. Jis žengė prie anūkės ir nusišypsojo.

- Esi tokia pat graži kaip ir tavo senelė tądien, kai ją vedžiau. Viliuosi, būsi ir labai laiminga, - jis kyštelėjo ranką į švarko kišenę. - Šis tas seno, - įteikė anūkei vėrinį su briliantais. - Šis tas mėlyno, - parodė nedidelį safyrą prie vėrinio sąsagos.

Kelė įsmeigė akis į nuostabų papuošalą. Ji nenutuokė, kiek karatų sveria šio vėrinio brangakmeniai ar kas jį sukūrė, bet neabejojo - tai patyrusio meistro darbas. Mažytis širdelės formos safyras ir eilėmis išdėlioti briliantai akinte akino.

- Seneli, - sušnibždėjo ji. - Aš tikrai negaliu...

- Žinoma, gali, vaikeli. Tu šeimos narė.

Žengęs jai už nugaros, senelis užsegė vėrinį ir pakštelėjo į skruostą.

- Labai tavimi didžiuojuosi.

Vestuvių planuotoja atvėrė nuotakos kambario duris.

- Metas, - pranešė ji. - Ar esi pasiruošusi?

Kelė sumirksėjo vydama šalin besikaupiančias ašaras ir linktelėjo. Abu su seneliu atsistojo kiek atokiau nuo svečių akių. Suskambo vestuvių maršas. Tą akimirką ji pasiuntė meilės ir dėkingumo kupiną pasisveikinimą mamai, kad ir kur ši būtų.

Kaip smarkiai pasikeitė jos gyvenimas, pamanė Kelė kartu su seneliu žingsniuodama prie altoriaus. Atsirado draugų, šeima, namai ir vyras, mylintis ją labiau už viską pasaulyje. Ją aplankė net sapnuose neregėta laimė.

Dar prieš keletą mėnesių Kelė buvo viena kaip pirštas, o dabar visą gyvenimą nebepristigs nei meilės, nei paramos. Žvilgsniu susirado Santjagą. Jis atrodė netekęs amo. Jūdviejų akimis susitikus, Santjagas žengė į priekį, prie jos, tada stabtelėjo. Kelė nusišypsojo. Jis visuomet taip elgsis. Visada stengsis žengti pirmą žingsnį, visada bus šalia, palaikys ir mylės ją. O ji visuomet palaikys jį.

Kelyje pasitaikys ir juodų dienų, tačiau abu kartu jas įveiks. Po penkiasdešimties metų jie prisimins šią dieną ir padėkos už ją likimui. Ypač už meilę.